

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 100/03-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2004 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť Mgr. H. M., bytom B. B., zastúpenej advokátkou Mgr. E. K., Advokátska kancelária, P., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 52/91 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 52/91 **p o r u š i l** právo Mgr. H. M., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 52/91 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prieťahov.

3. Mgr. H. M. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 250 000 Sk (slovom dvestopäťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia Mgr. H. M. v sume 8 800 Sk (slovom osem tisíc osemsto slovenských korún) advokátke Mgr. E. K., Advokátska kancelária, P., na účet č. 2622779126/1100 vedený v Tatrabanke, a. s.

5. Okresný súd Banská Bystrica j e p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 8 800 Sk (slovom osem tisíc osemsto slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 23429-512/0720 vedený v Národnej banke Slovenska, pobočke Košice, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 21. mája 2003 č. k. I. ÚS 100/03-15 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. H. M., bytom B. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 52/91.

Uvedeným uznesením ústavný súd zároveň ustanovil sťažovateľke za právnu zástupkyňu v danom konaní pred ústavným súdom advokátku Mgr. E. K., Advokátska kancelária, P.

Zo sťažnosti, z jej doplnenia a príloh vyplynulo, že sťažovateľka podala 9. marca 1991 okresnému súdu žalobný návrh na ochranu osobnosti. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 22 C 52/91. Okresný súd návrh sťažovateľky 23. mája 1994 zamietol. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 10. augusta 1994 odvolanie, ktoré však okresný súd predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu až 13. mája 1997, pretože spis bol omylom založený medzi veci agendy obchodného registra. Po vrátení spisu okresnému súdu 22. marca 1998 konajúca sudkyňa dala spis archivovať, hoci vec ešte nebola právoplatne skončená. Na podnet sťažovateľky, ktorá 7. marca 2001 zisťovala stav konania na okresnom súde, opäť došlo k pokračovaniu v konaní o návrhu sťažovateľky na ochranu osobnosti, avšak do podania tejto sťažnosti ústavnému súdu vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté. Najmä z uvedených podstatných dôvodov sťažovateľka namieta neúmerne prietahy v napadnutom konaní a domáha sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia, pretože *„bola poškodená moja povest' nielen človeka, ale i stredoškolského učiteľa, a od 1. 2. 1992 som nezamestnaná, čím som sa dostala na hranicu chudoby a sociálnej odkázanosti. (...) Nekonáním súdu, moja vážnosť v spoločnosti a u spoluobčanov bola vážne narušená, a moja osoba ohováraná. Dostala som sa na pokraj spoločnosti. (...) Konanie sudkyne mi zmarilo obhájiť svoju osobu, preukázať, že moja osoba bola znevážená intrigami a klamstvom. (...) Došlo k majetkovej i nemajetkovej ujme. Ja osobne si nedokážem odhadnúť a napísať číslo, predstavujúce sumu, ktorú žiadam ako primerané zadosťučinenie, včetně bolesti, slz, poníženia a vzdania sa mojich najbližších, aby som svojou povestou (...) svojich blízkych nepoškodzovala“.*

Sťažovateľka napokon uviedla, že Európskym súdom pre ľudské práva, ktorému z rovnakých dôvodov podala sťažnosť proti Slovenskej republike, bola vyzvaná na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom JUDr. G. S. povereným zastupovaním predsedníčky okresného súdu, listom z 23. júna 2003 sp. zn. SPR. 4026/03 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 21. novembra 2003.

Podpredseda okresného súdu vo svojom prípise uviedol chronológiu úkonov, ktoré okresný súd vo veci uskutočnil, a súčasne uviedol, že v označenej veci *„mohlo dôjsť k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v období od augusta 1994 do mája 1997 a v období od marca 1998 do júna 2001“*.

Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu podpredsedu okresného súdu uviedla, že prieťahy v napadnutom konaní okresného súdu boli spôsobené nielen dlhodobou nečinnosťou okresného súdu, ale aj neefektívnou, resp. nesprávnou činnosťou tohto súdu, pričom v danom prípade išlo aj o mnohokrát opakovanú krátkodobú, ale aj dlhodobú nečinnosť, keď okresný súd nevykonával úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky.

Právna zástupkyňa sťažovateľky ďalej uviedla, že *„sťažovateľka iniciovala spor na ochranu osobnosti v dôvere, že očistí svoje meno a znovu bude môcť pracovať ako pedagóg, čo však po takmer 13 rokoch už nie je možné. Ak by teraz aj súd pripustil, že šírením nepravdivých informácií došlo do zásahu osobnostných práv sťažovateľky, pri takom veľkom časovom odstupe už nemožno napraviť to, čo tieto lži spôsobili. Žaloba na ochranu osobnosti už postupne stráca zmysel. (...) Sťažovateľka už viac ako 12 a pol roka žije v pocitoch neistoty, krivdy a úzkosti, keďže súd svojím neefektívnym konaním a nečinnosťou oddaľuje rozhodnutie vo veci ochrany jej osobnosti. (...) Sťažovateľka pritom svojím správaním nijako neprispela k neprimeranej dĺžke konania. (...) Sťažovateľka sa domnieva, že vzhľadom na neprimeranú dĺžku celého konania ako aj na dĺžku zbytočných prieťahov v konaní, vzhľadom na opakovaný výskyt závažných chýb v konaní, ktoré mali za následok neprimerané prieťahy v konaní, a tiež vzhľadom na charakter konania (konanie o ochrane osobnosti) je priznanie finančnej satisfakcie vo výške 500 000,- Sk primerané“*.

Okrem vyslovenia porušenia označených základných práv a prikázania okresnému súdu konať tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, sťažovateľka navrhla, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 800 Sk.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich

stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 22 C 52/91 najmä po 15. februári 1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (napr. I. ÚS 81/03).

Dňa 9. marca 1991 podala sťažovateľka okresnému súdu žalobný návrh na ochranu osobnosti proti Ing. J. G., svoj návrh však 21. júla 1992 rozšírila o ďalšie osoby na strane odporcov.

Na 22. apríl 1993 bolo nariadené v danej veci v poradí šieste pojednávanie, ktoré bolo odročené na 11. máj 1993. Ostatné pojednávanie sudkyňa JUDr. E. M. prerušila, pretože sťažovateľka znemožnila oboznámiť sa so svedeckými výpovedami vykonanými v konaní okresného súdu sp. zn. 11 C 124/90 a vzniesla námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi. Dňa 19. novembra 2003 sťažovateľka namietla predpojatosť všetkých sudcov okresného súdu a požiadala o preloženie konania na iný okresný súd.

Dňa 21. marca 1994 bol Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) doručený spis na rozhodnutie o námietkach zaujatosti. Krajský súd uznesením z 25. marca 1994 sp. zn. 12 Nc 180/94 rozhodol, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci o ochranu osobnosti. Spis bol okresnému súdu vrátený 31. marca 1994.

Na pojednávaní 18. júla 1994 okresný súd rozsudkom č. k. 22 C 52/91-52 zamietol žalobný návrh sťažovateľky. Proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka 10. augusta 1994 odvolanie.

Dňa 17. decembra 1996 bol na žiadosť sťažovateľky spísaný na okresnom súde nasledovný úradný záznam: *„Dňa 17. 12. 1996 bol medzi spismi obchodného registra nájdený založený spis č. 22 C 52/91. Spis sa predkladá na rozhodnutie krajskému súdu.“*

Dňa 13. mája 1997 bol krajskému súdu doručený spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky. Dňa 30. júna 1997 bol spis okresnému súdu vrátený ako predčasne predložený, pretože okresný súd ešte nerozhodol o žiadosti sťažovateľky o oslobodení od súdneho poplatku.

Dňa 18. augusta 1997 okresný súd priznal sťažovateľke oslobodenie od súdneho poplatku.

Dňa 22. marca 1998 dala konajúca sudkyňa kancelárii pokyn: *„K! založ archív“*

Dňa 1. júna 2001 bol spis doručený krajskému súdu, ktorý na pojednávaní 19. septembra 2001 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol doručený okresnému súdu 31. októbra 2001.

Konanie vo veci pokračovalo na okresnom súde pojednávaním 9. mája 2002, na ktorom sťažovateľka vzniesla námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi.

Dňa 11. júna 2002 bol spis predložený krajskému súdu, ktorý ho 26. júla 2002 vrátil okresnému súdu bez rozhodnutia z dôvodu nepresného vyjadrenia zákonnej sudkyne ohľadom svojej zaujatosti.

Dňa 4. novembra 2002 bol spis po doplnení vyjadrenia zákonnej sudkyne predložený krajskému súdu.

Krajský súd svojím uznesením zo 14. novembra 2002 sp. zn. 16/NcC/13/2002 rozhodol tak, že zákonnú sudkyňu JUDr. E. M. vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci.

Opatrením predsedníčky okresného súdu z 19. decembra 2002 bola vec odňatá zákonnej sudkyňi a 9. januára 2003 bola náhodným výberom prostredníctvom generátora pridelená sudcovi JUDr. P. T.

Konajúci sudca nariadil vo veci výsluch sťažovateľky na 28. máj 2003, vykonanie tohto úkonu však bolo zrušené z dôvodu účasti sudcu na školení. Sudca dal sťažovateľke doručiť uznesenie z 21. júla 1992, ktorým okresný súd nepripustil rozšírenie žalobného návrhu o ďalšie osoby na strane odporkyne a nariadil pojednávanie na 26. január 2004.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Judikatúra ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti vedenom pod sp. zn. 22 C 52/91, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o ochrane osobnosti môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s náročným zisťovaním skutkového stavu. Doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci, ale na vrub ničím neospravedliteľnej nečinnosti okresného súdu v danej veci.

2. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priesťahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že napadnuté konanie sa začalo 9. marca 1991 a bez právoplatného rozhodnutia trvá už takmer trinásť rokov. Na túto skutočnosť nebolo možné neprihliadnuť, hoci v zmysle svojej ustálenej judikatúry relevantné skutočnosti preskúmal od 15. februára 1993, a predovšetkým konštatuje, že v takej citlivej veci, akou je ochrana osobnosti, bol okresný súd nečinný 6,5 roka, konkrétne od 10. augusta 1994 (*keď sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie*) do 13. mája 1997 (*keď bol krajskému súdu doručený spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky*), t. j. tridsaťtri mesiacov, od 18. augusta 1997 (*keď okresný súd priznal sťažovateľke oslobodenie od súdneho poplatku*) do 1. júna 2001 (*keď bol spis opätovne doručený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky*), t. j. štyridsaťpäť mesiacov. Uvedená celkom 6,5-ročná nečinnosť okresného súdu nie je ničím odôvodnená, pričom ani úkony, ktoré boli vykonané mimo uvedených období nečinnosti, neboli efektívne. Nemôže sa stať, že o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov sa rozhoduje po 3 rokoch alebo o rozhodnutí o návrhu na rozšírenie žalobného návrhu sa doručuje uznesenie po 12 rokoch. Nemožno pripustiť, aby vo veci, v ktorej došlo k dlhodobej strate spisu a jeho dlhodobému mylnému archivovaniu, a napokon po jeho vrátení krajským súdom a po jeho pridelení novému sudcovi (*9. januára 2003*) sa počas doby jedného roka vo veci nevykonali prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka vo veci ochrany osobnosti počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia najmenej 6,5 rokov nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné priesťahy v konaní, ktoré vo veci ochrany osobnosti sú z ústavnoprávneho aspektu neospravedlňiteľné a netolerovateľné, keďže svojimi dôsledkami môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

K týmto zbytočným priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančného zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk, ktoré odôvodnila aj tým, že *„sťažovateľka iniciovala spor na ochranu osobnosti v dôvere, že očistí svoje meno a znovu bude môcť pracovať ako pedagóg, čo však po takmer 13 rokoch už nie je možné. (...) Sťažovateľka už viac ako 12 a pol roka žije v pocitoch neistoty, krivdy a úzkosti, keďže súd svojim neefektívnym konaním a nečinnosťou oddaľuje rozhodnutie vo veci ochrany jej osobnosti.“*

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti

zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä vzhľadom na dlhodobú, opakovanú a bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané vo výške 250 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zabezpečenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 8 800 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia advokátkou Mgr. E. K., Advokátska kancelária, P., tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

Náhrada sa priznala za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu) v hodnote po 4 270 Sk (základom pre výpočet výšky odmeny za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2002 vo výške 12 811 Sk) a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Ústavný súd preto o uplatnených trovách konania sťažovateľkou rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2004